

Titlu original (eng.): Guardian of the heart

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
RACO CHASE, ELAINE**

Al nouălea val / Elaine Raco Chase

Traducător: Cezar Niculescu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019

ISBN 978-606-736-283-1

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111.31=135.1

Colecția „EL și EA“

ELAINE RACO CHASE

Al nouălea val

Traducerea și adaptarea în limba română de:

CEZAR NICULESCU

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției "EL și EA"

1056	Ramona Stewart	-Speranța nu moare
1057	Brooke Hastings	-Atractia mării
1058	Bethea Creese	-Domnița din Cipru
1059	Kate Freiman	-Zeița cu părul de aur
1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vremea furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rănilor trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei
1074	Roseanne Hunter	-Acea vară a renunțării
1075	Marianne Wurtz	-Ochi de tigru
1076	Anne Brock	-Locul doi câștigă
1077	Barbara Steel	-Vräjitorul din Portland
1078	Letty Cameron	-Răsplata modestiei
1079	Madeleine Ker	-O căsătorie ca pe vremuri
1080	Leigh Michaels	-Un bărbat fără scrupule

Capitolul 1

După plecarea lui Berry Addison, înainte de ora prânzului, nimeni nu mai trecuse pe la galeria de artă a bunicului lui Eden. Casa era situată în vârful unui deal, la câțiva kilometri de Kamballa, un orașel din Noua Galie de Sud. Eden se uita plăcuită la cangurii care se îndreptau spre iazul din vale pentru a-și potoli setea. În amurg, toate vietătile căuta un ochi de apă pentru a se răcori după arșița din timpul zilei.

Tânără zări, uimită, două mașini care urcau coasta dealului, stârnind norișori de praf roșiatic în urma lor. Eden recunoșcu limuzina bunicului ei care se întorcea de la Brisbane. Proprietarul galeriei de artă plecase în ajun să cumpere câteva tablouri și revinea acasă mai devreme decât se aștepta fata. Acest lucru însemna fie că bunicul ei găsise ce căutase, fie că nu-i plăcuse nimic, renunțând să mai colinde alte expoziții cu vânzare. Eden nu știa cui îi aparține cealaltă mașină. Bineîntele că nu era a lui Berry, deoarece acesta nu îndrăznea să vină la galerie când proprietarul se afla acolo. Berry nu era pe placul bunicului ei.

Eden se hotărî să intre în casă, știind că ținuta ei nu se potrivea cu atmosfera solemnă din galerie.

Jeanșii decolorați și bluza cu mâneci scurte nu puteau inspira încredere clienților. Din păcate, Tânăra nu mai avea timp să-și schimbe hainele, căci prima mașină se opri în fața ei. Bărbatul de la volan o întrebă pe un ton plăcăsit:

— Aici se află galeria de artă?

— Da, răspunse Eden, căutând să fie cât mai naturală. În ciuda faptului că avea numai douăzeci de ani, se obișnuise cu aerul arrogant al clientilor.

— Nu este nimeni care să-mi arate colecția de pânze? se interesă străinul, ieșind din mașină.

Ochii lui verzi aveau o strălucire ironică, iar zâmbetul distant părea să spună că Tânăra îmbrăcată ca o slujnică n-ar putea să fie un ghid artistic competent.

Eden își mușcă buzele, dar rosti cu o voce calmă:

— Domnul Pomeroy sosește chiar acum. Mașina lui este în spatele dumneavoastră.

Clientul întoarše capul și fata se strecură în casă și urcă scara care ducea la etaj, repezindu-se în camera ei. Cu mâinile tremurânde, își scoase pantalonii și-și puse o rochie de bumbac, apoi își perie părul. Cine era clientul înfumurat care acum discuta cu bunicul ei? În câteva clipe, Tânăra era gata. Când ieși pe palier, vocea bunicului se auzi de la parter:

— Eden!

— Cobor imediat, bunicule! strigă, legându-și baretele de la sandale.

— Unde este tabloul pe care l-am păstrat pentru domnul Watermount?

— Care tablou?

— Peisajul cu flori.

Eden se îngălbenea la față, privindu-l pe clientul care avea în jur de treizeci de ani. Așadar, acesta este faimosul Sinclair Watermount! Tânăra și-l închipuise mai în vîrstă și mai lipsit de farmec; un iubitor de pânze rare, pe care le achiziționează după

consultarea cataloagelor celor mai rafinate galerii de artă. Domnul Watermount era înalt și elegant, având distincția unui om de lume.

— Unde este tabloul? insistă bunicul.

— La locul lui, spuse Eden cu o voce slabă, apropiindu-se de dulapul în care erau ținute pânzele cele mai de preț. Cu degete nervoase, domnul Pomeroy își răsuci mustața grizonantă și-i arăta nepoatei sale raftul gol.

Eden își amintea foarte bine că tabloul fusese în dulap când îl condusese pe Berry în galerie.

— Nu mai văd pânza! exclamă Tânăra, surprinsă. Privirea mâniaosă a bunicului ei îi înghețase sâangele în vine.

— De aceea te-am chemat. Unde este tabloul? Nu cumva, se răstă domnul Pomeroy, l-a vândut? Ti-am interzis categoric să faci afaceri în lipsa mea!

Bunicul ei își trecu degetele prin barba argintie și se interesă pe un ton grav:

— Cine a fost aici cât timp am fost plecat?

Eden ezită o clipă. Berry nu putea fi un client, deoarece era prietenul ei.

— Nimeni, susținu fata înroșindu-se în obrajii.

„Oh, Berry nu putea face acest lucru”, se gândi Eden, zărindu-l prin fereastră pe Tânăr.

Bunicul ei își dusesese limuzina în garaj, astfel că Addison nu bănuia că proprietarul galeriei se întorsese de la Brisbane. Totul se petrecea ca într-un vis: Berry scoase din portbagaj un pachet având forma unui tablou și se îndreptă spre ușa de la intrare a casei. Deși hârtia maro ascundea identitatea pânzei, Eden era sigură că prietenul ei ține în mâini tabloul care lipsea din dulap.

Fata își aduse aminte că ea îi spusese lui Berry că nu poate să-i vândă nicio pânză până nu se întorcea bunicul ei. Îl lăsase singur numai câteva minute pentru a-i aduce o ceașcă de cafea. Bunicul

ei va suferi un soc când va afla că Berry îi furase tabloul care reprezenta o avere. În ce situație penibilă o pusese Addison! Ce explicație îi va da bunicului?

— Mă duc să deschid eu, bunicule. Este Berry Addison.

Bunicul ei îi făcu semn să stea pe loc. Hotărât lucru, domnul Pomeroy nu-l putea suferi pe Tânărul ei prieten!

Bunicul îi interzise să-și facă prieteni printre băieții din orașel. Eden sosise din Anglia cu trei luni în urmă pentru a-și ajuta bunicul, aşa cum o făcuse înainte mătușa ei, Silvia. Într-o după-amiază fierbinte, fata se dusese la bancă cu niște cecuri pentru că bunicul ei era ocupat cu doi clienți importanți. Bineîntele că Berry nu ratase ocazia să-o invite la o cafea, asigurând-o că nu vor întârzia la bancă. Din păcate, discuția se prelungise și Tânără englezoaică găsise banca închisă. La întoarcere, îl mintise pe bunicul ei, fiind sigură că a doua zi dimineața va rezolva problema fără ca George să bage de seamă că nu depusese cecurile. Domnul Pomeroy sunase la bancă și aflase adevărul, certând-o aspru pe nepoata lui. Aceasta fusese nevoită să-i mărturisească adevărul. De atunci, George nu mai voise să audă de Berry Addison. și acum, tot el se dusese la ușă, fără îndoială ca să-l muștruluiască pe acest musafir nepoftit.

Fata se sprijini de spătarul unui scaun. Inima îi bătea cu putere. Oare ce discuta bunicul ei cu Berry?

Watermount făcu turul galeriei și se opri lângă fereastră, privind-o lung pe fata care părea speriată.

Lat în umeri, înalt și sigur pe el, Sinclair îi facea tinerei impresia unui căpcăun care este în stare să-o mânânce la cea mai mică mișcare pe care ar încerca să-o facă.

Eden era conștient că ținuta n-o avantaja. Watermount era un bărbat rafinat, care nu putea să se uite decât condescendent la o fată cu părul auriu și un chip adolescentin. Uitându-se la el pe sub gene, Eden îi remarcă fața cu trăsături aspre, bărbia

pătrată și sprâncenele stufoase care-i umbreau ochii verzi. Maxilarele puternice erau dovada voinței lui de fier, iar cutile din jurul gurii sugerau oboseală și trudă.

Pivirea lui insistență o făcu pe Eden să-și întoarcă ochii spre hol. Bunicul ei revenea în galerie, urmat de Berry care-i zâmbi fetei, în semn că totul este în ordine.

Ușurată, Tânără îi întoarse zâmbetul.

George se opri în dreptul ei, spunându-i pe un ton sever:

— Eden, m-ai mintit din nou.

Tânără nu îndrăzni să deschidă gura. Bunicul ei pusese tabloul adus de Berry lângă biroul din lemn masiv și-l invită pe Sinclair să se apropie.

Eden îl prinse de braț pe prietenul ei, trăgându-l într-un colț al galeriei.

— Berry, cum ai putut lua tabloul? De ce? Mulțumesc Cerului că te-ai întors. Ce i-ai spus bunicului?

Addison își înăltă sprâncenele și spuse pe un ton nepăsător:

— I-am zis că tu mi-l-ai împrumutat pentru câteva ore.

— Cum?! exclamă fata uluită. Nu ţi-am atras atenția că pânza este aproape vândută?

— Îmi amintesc bine ce mi-ai spus azi-dimineață. Așa că l-am mintit pe bunicul tău, susținând că nu mi-ai menționat nimic în legătură cu destinația tabloului.

— Ai aruncat vina asupra mea? Nu ţi-a fost rușine să mă acuzi?

Berry ridică din umeri și rosti cu o voce calmă:

— Nu te supăra, Eden. Ce voiai să-i spun? Bătrânul ar fi anunțat poliția dacă ar fi știut că am luat tabloul fără acordul tău.

— Nu trebuia să iei pânza. Nu te-ai gândit că pot apărea încurcături?

— Nu-mi mai face morală, Eden. Dacă mi-ai fi permis să mă uit atent la tablou, cu siguranță că acum i-aș fi oferit bunicului tău un preț mai bun.

Tânără se uită îngrijorată la el. Lipsa lui de scrupule o indignă. Dintre toți tinerii din orașel, tocmai de el fusese atrasă.

— Dacă ai fi fost mai prudent, nu m-ai fi pus acum într-o situație jenantă.

— Nu vei păti nimic, o asigură Berry. Ești nepoata domnului Pomeroy, aşa că nu vei fi acuzată de nimic. De ce n-ai spus că bunicul tău se întoarce astăzi?

— N-am știut când se va întoarce. De altfel, asta nu te privește pe tine. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu te-aș fi lăsat singur în galerie.

— Crezi că am avut intenția să fur tabloul? Acum nu mai putem face nimic. Peste câteva zile, bunicul tău va uita acest incident și totul va intra în normal.

Domnul Pomeroy discuta aprins cu clientul său, fără să le dea atenție celor doi tineri. Eden era sigură că bunicul ei ține o discuție savantă despre pictura australiană, fiindcă George îi arăta domnului Watermount o pânză ce înfățișa niște căutători de aur din secolul trecut.

Fata simtea că sângele îi pulsează mai tare în vene. Berry se purtase ca un necioplit cu ea, răinindu-i mândria. Umilința pe care o îndurase îi demonstrase că nu-și cunoaște bine prietenul. Nu era corect ca el să-și bată joc de ea și de sentimentele ei! Gestul lui necugetat nu putea fi iertat. Simțea deja că atracția față de el se transforma într-o indiferență disprețuitoare. Nu era admisibil ca el să mintă cu nerușinare, dând vina pe ea, pentru a ieși basma curată din încurcătură. Chiar dacă avea și defecte, Eden n-ar fi îndrăznit niciodată să-i facă prietenului ei o asemenea figură...

Bunicul se apropie de colțul unde se aflau cei doi tineri. Fata era roșie la față, însă Berry își păstra sângele rece și declară cu o voce gravă:

— Sper că tabloul nu are nimic, domnule Pomeroy. Am avut grija să-l transport în siguranță. Îmi pare rău de cele întâmpilate.

A fost o omisiune a lui Eden, atâtă tot. Oricui i se poate întâmpla să uite. Vă rog să nu fiți aspru cu ea.

George Pomeroy îl ascultă răbdător, apoi îi arătă ușa.

— Nepoata mea știa ce am hotărât în privința tabloului și va fi, desigur, pedepsită. În ceea ce te privește, asta este ultima dată când șușotești cu nepoata mea pe la colțuri. Pe viitor, fă-mi plăcerea și ține-te cât mai departe de această casă și de nepoata mea. La revedere.

Berry făcu o mutră plouată și părăsi încăperea fără să spună vreun cuvânt.

Eden aștepta îngrijorată ca bunicul ei să-o anunțe ce pedeapsă îi rezervase. Va merge la culcare fără să ia cina? Va sta o săptămână în camera ei? Era conștientă că Sinclair Watermount vedea în ea o școlăriță zburdalnică sau o răufăcătoare inconștientă.

Dându-și părul pe spate, Tânără se întoarce spre distinsul client al bunicului ei, spunându-i:

— Sper că sunteți mulțumit de tablou, domnule Watermount.

— Bineînțeles, zise Sinclair zâmbind. Voi avea ocazia să-l admir numai câteva săptămâni. Este darul de nuntă pentru sora mea.

— Îmi dau seama că un peisaj floral nu vă satisfacă pe deplin. Aș crede că preferința dumneavoastră se îndreaptă mai degrabă spre...

Bunicul ei o întrepruse brusc:

— Ajunge, Eden. Părerea ta nu are nicio importanță. Poti să te retragi în camera ta.

Fata îi adresă un zâmbet și urcă scara interioară. Ajunsă în dormitor, Eden se apropie de fereastră, uitându-se la câmpia care se pierdea în zare. Câteva oi pășteau liniștite la poalele dealului. Umbrele copacilor ajungeau peste tufișurile din jur. Un stol de papagali se învârtea în aer. Ultimele raze ale soarelui

se reflectau în băltile rămase după ultima ploaie. Mașina lui Sinclair Watermount începu să coboare pantă.

„Nu-l voi mai vedea niciodată pe Berry” își spuse Eden, măhnită.

Sosirea ei în Australia nu fusese de bun augur. Cu câteva zile înainte, mătușa ei, Silvia, murise și astfel Tânără fusese nevoită să locuiască cu bunicul ei. Acesta avea o fire rece și era zgârcit, fiind tot timpul nemulțumit de purtarea nepoatei sale. Biata fată nu mai putea îndura reproșurile lui și se gândea să se mute în orașel. „Voi găsi ceva de lucru”, se încurajă ea, coborând la bucătărie pentru a pregăti masa de seară.

Friptura de vacă era fragedă, iar salata aşa cum îi plăcea bunicului ei. Eden îl chemă în sufragerie, așteptând temătoare să-l audă rostind cu voce gravă pedeapsa la care se gândise.

Spre surprinderea ei, bunicul nu spuse nimic. Așezat la masa rotundă din lemn de pin, acoperită cu o față de masă, brodată de mătușa Silvia, domnul Pomeroy mâncă fără să scoată o vorbă. Tânără se uita pe fereastră la luminile din Kamballa, căutând să-și păstreze calmul. Bunicul ei era un bărbat plăcut, încă în putere, cu ochii albastri și barbă albă. Înfățișarea lui o făcea să-l asemene cu regele Diamantelor, personajul celebru din revistele cu benzi desenate. Eden nu putea să-și închipuie că el era tatăl Valeriei, mama ei, care la douăzeci și unu de ani să măritase cu Michael Dare. Tânără pereche plecase în Anglia și George n-o iertase niciodată pe fiica lui care-l părăsise. Firea lui posesivă îl făcuse să considere acest lucru ca pe o trădare.

În trecut, George avusese o galerie de artă modernă la Brisbane și strânsese ceva bani, dar în ultimii ani se specializase în opere clasice, astfel că se mutase la Kamballa, unde-și cumpărase o casă în care amenajase o galerie de pictură. Locuința apartinuse unui bogat crescător de oi și avea multe camere, permitându-i lui George să transforme parterul într-un

vast salon de primire pentru clienți. Fiica lui, Silvia, avea grija de treburile casei, îngăduindu-i negustorului de artă să se ocupe de comerțul cu tablouri. George poseda o abilitate extraordinară în aprecierea valorii artistice a pânzelor pe care le examina în urma consultării cataloagelor expozițiilor organizate în imensa regiune cunoscută sub numele de Noua Galie de Sud. Când mirosea că este vorba despre un tablou prețios, George nu ezita să-și părăsească reședința și să străbată sute de kilometri pentru a-l cumpăra, ca apoi să-l revândă la un preț mai mare.

Eden aflase de la mama ei că are un bunic, dar nu primise nicio scrisoare de la el. Mătușa Silvia îi trimisese regulat scrisori Valeriei, de care era foarte legată sufletește. Când Eden o întrebă pe mama ei ce face bunicul, aceasta îi răspunde că George este prea ocupat cu problemele de artă pentru a-i scrie. Abia când sosise în Australia, fata își dăduse seama că George o socotise pe Valeria trădătoare și nu dorea să-mi revadă.

După moartea Valeriei, în urma unei boli îndelungate, Silvia o invitase pe Eden să stea la ea, scriindu-i că trebuie să-și plătească singură biletul de călătorie. După ce-și cunoscuse bunicul, fata înțelesese că mătușa ei dusesese o viață chinuită, fiindcă George nu-i dăduse niciodată bani decât pentru nevoie casei. Dacă ar fi știut că Silvia se stinsese din viață cu o săptămână înainte de plecarea din Anglia, Eden n-ar fi luat avionul spre Australia. La aeroport n-o întâmpinase nimeni și Tânără nu știa cum să se descurce într-o țară străină, când auzise un anunț prin care era rugată să se ducă la biroul de informații. Aici găsise un mesaj din partea bunicului ei și un bilet de avion până la aeroportul din apropiere de Kamballa. Eden stătuse la Sydney numai o oră, în loc de câteva zile, să cum îi promisese mătușa ei.

Primul lucru pe care-l aflase când își văzuse bunicul, fusese